

in het oogenblik. Ze was overvol van het tegenwoordige: de twee roze wollen baaltjes, die, naast elkaar op den rug gelegen, bliezen uit half open mondjes. Ze had geen kaasschaven, geen jampotten en zelfs geen radio. Ze had „het leven”, in alle beteekenissen. En omdat ze niet meer vroeg dan dat, was ze rijker dan een van ons, die „bekommerd zijn over vele dingen”.

DE KAMERAAD

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Een groot zakenman onder onze bekenden heeft eens iets gezegd, waar ik hem zeer dankbaar voor ben. Hij zei in een kring van mindere goden: „Als je een gewichtig besluit moet nemen — als je in moeilijkheden bent en peinst, langs welken weg je er uit zoudt kunnen komen — haal er je vrouw eens bij. Leg 't je vrouw eens voor. Een vrouw heeft een sterke intuïtie — die zal haar vaak een gat doen zien, waar wij wanhopen aan een uitweg. Ook kan haar intuïtie je langs kortere, eenvoudiger en redelijker wegen brengen tot je doel.”

Hij sprak uit ondervinding en bewees dat met meerdere verhalen. En ik dacht: „Als ze allen nu zijn raad ter harte nemen, hoeveel minder zouden dan de vrouwen, bij grooter wordende kinderen, hoeven achter te blijven in werkeloosheid en ijdel gepieker. Hoeveel méér zouden man en vrouw dan één blijven, een eenheid, die ze bij het klimmen der jaren in het steeds stiller wordend huiselijk milieu noodiger dan ooit hebben. O, als ze allen zijn raad ter harte namen!”

Maar opeens schrok ik van de gedachte: „Kunnen ze allen zijn raad ter harte nemen? Hebben ze 't ooit gekund? Wiè staat er naast hen? De oud geworden uitverkorene van hun vroolijken jongenstijd, toen ze verliefd werden op een mooi snoetje en een rank figuurtje — of de vrouw, die ze nodig hadden en

noodig hebben om hun leven tot volle ontplooiing te brengen, de vrouw, die was en is en altijd zal zijn „een hulpe tegenover hem”, zoolang ze 't leven mag houden — de vrouw, in wier handen hij gerust zijn kinderen kan laten?

Maar ze *zijn* dan toch ook vaak zoo dom geweest in hun keus, die knappe mannen, die toch wisten, dat ze een leven tegemoet gingen, dat altijd stijgend omhoog zou gaan. Er zijn er bij, die moeizaam de altijd zwaar te nemen helling opgaan, en hun hersens, waar al zooveel van gevergd wordt, worden gekweld met vermoeiend gezanik van beneden, minderwaardige zorgen over gescharrel daar beneden. — Gelukkig zij, die bij hun keuze hebben uitgezien naar haar, die naar de oud-vaderlandsche uitdrukking: „zijn portuur” is. Diè kan den raad van den grooten zakenman opvolgen, en man en vrouw zullen er beiden wèl bij varen.

